

Cartea lui Daniel - Numărul o sută

Lupta continuă pentru îndreptățirea prin credință: o analiză istorică a apostaziei în protestantism

Jeff Pippenger

2024-02-29

Solia adusă de frații Jones și Waggoner în răzvrătirea din 1888 a fost solia îndreptățirii prin credință, în veritate. Protestantismul apostat susține că îndreptățirea oferită prin moartea lui Hristos pe cruce îl acoperă pe om în păcatele sale, dar că sângele Său nu îi înlătură de fapt păcatele. Această doctrină falsă așază înlăturarea păcatului la A Doua Venire, când păcătoșii sunt atunci transformați în chip magic. Protestantismul apostat și, în mod oficial din 1957, Adventismul laodicean, susțin că Hristos este exclusiv Substitutul nostru, dar nu și Exemplul nostru. Cu un an înainte de 1888, Sora White a scris următoarele.

„O inimă nouă vă voi da și un duh nou voi pune înăuntrul vostru.” Cred din toată inima că Duhul lui Dumnezeu se retrage din lume, iar aceia care au avut multă lumină și privilegii și nu le-au valorificat vor fi cei dintâi părășiți. Ei L-au întristat pe Duhul lui Dumnezeu până L-au îndepărtat. Lucrarea prezentă a Satanei asupra inimilor, asupra bisericilor și a națiunilor ar trebui să-l alarmeze pe fiecare cercetător al profețiilor. Sfârșitul este aproape. Să se ridice bisericile noastre. Să fie trăită puterea convertitoare a lui Dumnezeu în inima fiecărui membru în parte, și atunci vom vedea mișcarea adâncă a Duhului lui Dumnezeu. Simpla iertare a păcatului nu este singurul rezultat al morții lui Isus. El a adus jertfa infinită nu numai pentru ca păcatul să fie înlăturat, ci și pentru ca natura omenească să fie restaurată, înfrumusețată din nou, reconstruită din ruinele ei și făcută potrivită pentru prezența lui Dumnezeu....

Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov, al cărei picior se sprijinea pe pământ, iar cea mai de sus treaptă atinge cerurile cele mai înalte. Aceasta arată metoda rânduită a mântuirii. Trebuie să urcăm pe această scară, treaptă după treaptă. Dacă vreunul dintre noi va fi, în cele din urmă, mântuit, aceasta va fi prin a ne ține strâns de Iisus ca de treptele unei scări. Hristos a fost făcut pentru credincios înțelepciune și dreptate, sfințire și răscumpărare....

Vor fi căderi cumplite în rândul celor care cred că stau tari pentru că au adevărul; dar nu-l au așa cum este în Isus. O clipă de neveghe poate cufunda un suflet într-o ruină iremediabilă. Un păcat îl atrage pe al doilea, iar al doilea pregătește calea pentru al treilea, și tot așa. Trebuie ca, în calitate de soli credincioși ai lui Dumnezeu, să mijlocim neîncetat la El ca să fim păziți prin puterea Sa. Dacă ne abatem fie și cât de puțin de la datorie, suntem în primejdia de a continua pe o cale a păcatului care sfârșește în pierzare. Este nădejde pentru fiecare dintre noi, dar numai într-un singur fel: prin a ne lega strâns de Hristos și prin a ne încorda toate puterile pentru a ajunge la desăvârșirea caracterului Său.

Această religie dulceagă, care bagatelizează păcatul și zăbovește neconținut asupra dragostei lui Dumnezeu față de păcătos, îl încurajează pe păcătos să creadă că Dumnezeu îl va mântui în timp ce el persistă în păcat, deși știe că este păcat. Așa fac mulți dintre cei care mărturisesc că

cred adevărul prezent. Adevărul este ținut deoparte de viața lor, și acesta este motivul pentru care nu mai are putere să convingă de păcat și să convertească sufletul. Este nevoie de o încordare a fiecărui nerv, a duhului și a fiecărui mușchi pentru a părăsi lumea, obiceiurile ei, practicile ei și moda ei...

Dacă lepădați păcatul și exercitați o credință vie, bogățiile binecuvântărilor cerului vor fi ale voastre. Mesaje alese, cartea 3, 155.

Falsa „religie goody-goody” a protestantismului apostat a fost instituită ca doctrină oficială la începutul celei de-a patra generații a adventismului, în 1957. Ea a prezentat o definiție a îndreptăririi care „îl încurajează pe păcătos să creadă că Dumnezeu îl va mântui în timp ce el stăruie în păcat”. Crucea învață că „iertarea păcatului nu este singurul rezultat al morții lui Isus”, căci „El a adus jertfa infinită nu numai pentru ca păcatul să fie înlăturat, ci pentru ca firea omenească să fie restaurată, înfrumusețată din nou, reconstruită din ruinele ei și făcută potrivită pentru prezența lui Dumnezeu”.

Răzvrătirea din 1957 demonstrează că sămânța răzvrătirii care a fost semănată în 1863, care apoi a încolțit în 1888 și care, ulterior, a fost udată de mesajul contrafăcut reprezentat de cartea publicată în 1919 (The Doctrine of Christ), a adus în cele din urmă rodul unei proclamări fățișe potrivit căreia „credința celui drept”, reprezentată de cele două table ale lui Habacuc, a fost acum înlăturată și înlocuită cu definiția coruptă a „îndreptării prin credință” existentă în protestantismul apostat. Profetul neascultător din Iuda se întorsese la adunarea batjocoritorilor și mâncase cu profetul mincinos din Betel.

Mesajul către Biserica din Laodiceea, care a fost prezentat pentru prima dată mișcării milleriților în 1856 și apoi din nou Bisericii din Laodiceea în 1888, a fost respins la fiecare pas. Acel mesaj al lui Jones și Waggoner, care, potrivit Sorei White, era atât mesajul către Laodiceea, cât și mesajul îndreptării prin credință, a fost respins, sub pretextul că răzvrățiții care îl respingeau apărau de fapt vechile jaloane! Jaloanele pe care le apărau reprezentau o temelie a propriei lor construcții omenești, așezată pe nisip.

Mesajul "îndreptării prin credință" prezentat de Jones și Waggoner în 1888 includea adevărul Evangheliei adevărate, anume că cei care sunt îndreptățiți sunt, de asemenea, sfințiți. El sublinia că a fi îndreptătit înseamnă a fi "în mod real" făcut sfânt, nu doar a fi "declarat" în mod legal sfânt. Mesajul lui Jones și Waggoner, pe care Sora White a arătat că îl prezentase ani de-a rândul înainte de rebeliunea din 1888, identifică faptul că, atunci când îndreptățirea este imputată, sfințirea este simultan împărtășită.

Nu poate fi altfel, căci atât îndreptățirea, cât și sfințirea sunt înfăptuite prin prezența Duhului Sfânt în cel credincios. Îndreptățirea și sfințirea sunt, pur și simplu, două cuvinte care descriu două elemente ale unei singure lucrări înfăptuite înăuntrul credinciosului prin prezența Duhului Sfânt.

Chiar mesajul lui Moise, pe care l-au respins răzvrățiții lui Core, a fost din nou respins în 1856, apoi în 1888, iar în 1957 a fost consacrat public drept teologia mântuirii a Adventismului laodicean. Răzvrătirea neconținută l-a obosit pe Dumnezeu, căci poporul zicea: «Oricine face răul

este bun în ochii Domnului și El Își găsește plăcerea în ei; sau: Unde este Dumnezeu judecării?»

Ei au spus: „Cei ce păcătuiesc sunt îndreptățiți prin sângele lui Hristos, iar Dumnezeu Își găsește plăcerea în ei, deși continuă să păcătuiască.” Aceasta este înșelăciunea duhovnicească reprezentată de mesajul către Laodiceea (un popor judecat), căci, în ciuda faptului că Hristos îi identifică pe Laodiceeni drept «nenorociți, vrednici de milă, săraci, orbi și goi», ei cred că sunt «bogați, îmbogățiți în bunuri și fără trebuință de nimic». Iar în această stare, ei sunt de fapt pe punctul de a fi vărsați din gura Domnului.

Cei credincioși din istoria millerită, care au perseverat în timpul experienței primei dezamăgiri din 1844, așa cum sunt reprezentați de Ieremia în capitolul cincisprezece, versetele 15–21, ca ziditori credincioși ai templului, cărora li se făgăduise că, dacă nu s-ar întoarce la „adunarea batjocoritorilor”, aveau să devină „gura” lui Dumnezeu, s-au întors totuși la „adunarea batjocoritorilor” (reprezentată de profetul mincinos din Betel) și au devenit laodiceeni, pe punctul de a fi vărsați din gura lui Dumnezeu, și nu știu aceasta.

Condiția adventismului laodicean la 11 septembrie 2001 a fost prefigurată prin condiția protestanților la 11 august 1840. Acele două istorii au fost prefigurate de iudeii căutători de pricină, când Duhul Sfânt S-a pogorât la botezul lui Hristos. În fiecare dintre cele trei istorii, un popor odinioară ales a fost, și este acum în curs de a fi, lăsat deoparte. Solul Legământului, în vremea lui Ioan Botezătorul, urma să intre în legământ cu cei pe care Petru i-a identificat drept „o seminție aleasă”.

Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit; ca să vestiți laudele Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată: voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; voi, care nu primiserăți îndurare, dar acum ați primit îndurare. 1 Petru 2:9, 10.

Petru a identificat noul popor ales din vremea sa, care era atunci Biserica creștină. Aceștia fuseseră aleși ca o "seminție aleasă", într-o perioadă în care atât Hristos, cât și Ioan Botezătorul au identificat vechiul popor ales drept un "neam de vipere".

O, neam de vipere, cum puteți voi, fiind răi, să spuneți lucruri bune? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Matei 12:34.

Generația care este trecută cu vederea este o „generație de vipere”, simbol al Satanei — reptila din profeția biblică. Generația care este trecută cu vederea își umpluse paharul timpului de probă și, de-a lungul a patru generații, se statornicise în caracterul viperei. Dobândise fruntea unei femei desfrânate. De aceea, cei douăzeci și cinci de bărbați din capitolul opt al lui Ezechiel sunt gata să se închine soarelui. Își formaseră caracterul papal.

Solia îngerului al treilea a fost dată lumii, avertizându-i pe oameni să nu primească semnul fiarei sau al icoanei ei pe frunțile lor ori pe mâinile lor. A primi acest semn înseamnă a lua aceeași hotărâre pe care a luat-o fiara și a susține aceleași idei, în opoziție directă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Review and Herald, 13 iulie 1897.

Semnul fiarei este semnul omului păcatului, care este Papa Romei și reprezentantul pământesc al lui Satana. A ajunge la același cuget cu fiara înseamnă a ajunge la același cuget cu Satana, care este simbolizat ca o viperă.

Pentru a-și asigura câștiguri și onoruri lumești, biserica a fost îndemnată să caute favoarea și sprijinul marilor oameni ai pământului; și, lepădându-L astfel pe Hristos, a fost determinată să se supună reprezentantului Satanei — episcopului Romei. Marea Controversă, 50.

În ultima generație a unui popor odinioară ales, caracterul ei reflectă caracterul lui Satana. „Generația aleasă”, care altădată nu era poporul lui Dumnezeu, este aleasă printr-un proces de încercare, curățire și purificare. Cei care trec cu bine prin procesul de încercare sunt aleși pentru a intra într-o relație de legământ cu Dumnezeu. Domnul a încheiat un legământ cu Biserica creștină, apoi din nou cu adventismul millerit, iar El face din nou același lucru cu cei o sută patruzeci și patru de mii.

Când Domnul intră în legământ cu poporul lui Dumnezeu ales de curând (care altădată nu era poporul lui Dumnezeu), El vine la ei ca Solul Legământului. În fiecare dintre cele trei istorii care împlinesc capitolul al treilea din Maleahi, se află un sol care pregătește calea pentru Solul Legământului. Primul sol a fost Ioan Botezătorul, care i-a prefigurat pe al doilea și pe al treilea sol. Al doilea sol a fost William Miller. Împreună, trăsăturile profetice ale lui Ioan Botezătorul și ale lui William Miller stabilesc trăsăturile solului care pregătește calea pentru ca Solul Legământului să vină și să intre în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii.

Cei trei soli care pregătesc calea pentru ca Hristos, care este Solul Legământului, să vină deodată în templul Său, ilustrează o lucrare săvârșită în timpul judecății de cercetare, a cărei încheiere are loc la judecata executorie.

În zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său care păzește poruncile va fi reînnoit. „În ziua aceea voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târătoarele pământului; voi sfărâma arcul, sabia și războiul de pe pământ și îi voi face să se culce în siguranță. Și te voi logodi cu Mine pe vecie; da, te voi logodi cu Mine în dreptate și în judecată, în bunătate și în îndurări. Chiar te voi logodi cu Mine în credincioșie; și vei cunoaște pe Domnul.”

„Și se va întâmpla în ziua aceea: voi asculta, zice Domnul; voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul; iar pământul va asculta grâul, vinul și untdelemnul; și ele vor asculta pe Izreel. Și o voi semăna pentru Mine în pământ; și Mă voi îndura de cea căreia nu i se arătase îndurare; și voi zice celor ce nu erau poporul Meu: Tu ești poporul Meu; iar ei vor zice: Tu ești Dumnezeul meu.” Osea 2:14-23.

„În ziua aceea, . . . rămășița lui Israel și cei ce au scăpat din casa lui Iacov, . . . se vor sprijini pe Domnul, Sfântul lui Israel, în adevăr.” Isaia 10:20. Din „orice neam, seminție, limbă și popor” vor fi unii care vor răspunde cu bucurie mesajului: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui.” Ei se vor depărta de orice idol care îi leagă de acest pământ și se vor închina Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor. Se vor elibera de orice înlănțuire și vor sta înaintea lumii ca monumente ale îndurării lui Dumnezeu. Ascultători

de fiecare cerință divină, vor fi recunoscuți de îngeri și de oameni ca aceia care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:6-7, 12.

„Iată, vin zilele, zice Domnul, când plugarul îl va ajunge din urmă pe secerător, iar călcătorul de struguri pe cel ce seamănă sămânța; și munții vor picura vin dulce, și toate dealurile se vor topi. Și voi întoarce [voi inversa] robia poporului Meu, Israel, și vor zidi cetățile pustiite și le vor locui; și vor sădi vii și vor bea vinul din ele; vor face de asemenea grădini și vor mânca rodul lor. Și îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara lor pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău. Amos 9:13-15.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Maleahi, capitolul trei, și-a găsit împlinirea în vremea lui Hristos și în vremea mileriiților, iar acele două istorii identifică împlinirea sa în zilele de pe urmă. Sora White corelează împlinirea capitolului trei din Maleahi cu lucrarea lui Hristos de curățire a templului.

Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii acesteia, Isus Și-a anunțat misiunea de a curăți inima de întinăciunea păcatului — de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele, care întinează sufletul. Maleahi 3:1-3 citat. Dorul veacurilor, 161.

Curățirea templului de către Hristos a reprezentat lucrarea Sa de curățire a inimii păcătosului pocăit. În slujirea Sa în mijlocul oamenilor, El a curățit de două ori templul pământesc.

Profetul spune: „Am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu mare putere, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor” (Apocalipsa 18:1,2). Aceasta este aceeași solie care a fost dată de al doilea înger. Babilonul a căzut, „pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei” (Apocalipsa 14:8). Ce este acel vin? — Învățăturile ei false. Ea a dat lumii un sabbat fals în locul Sabatului din a patra poruncă și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o întâi Evei în Eden — nemurirea naturală a sufletului. Multe rățaciri înrudite ea le-a răspândit pretutindeni, „învățând ca învățături poruncile oamenilor” (Matei 15:9).

Când Isus Și-a început lucrarea publică, El a curățit Templul de profanarea sa sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale a fost a doua curățire a Templului. Astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, bisericilor le sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei" (Apocalipsa 14:8). Iar în strigătul cel tare al soliei îngerului al treilea se aude din cer un glas, zicând: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei" (Apocalipsa 18:4, 5). Solii alese, cartea 2, 118.

În împlinirea Maleahi, capitolul trei, Ioan Botezătorul a fost solul care a pregătit calea pentru ca Isus, ca Sol al Legământului, să vină deodată la templul Său și să-l curețe de două ori. În slujirea Sa de trei ani și jumătate, El a curățit templul la începutul și la sfârșitul slujirii Sale, arătând astfel că lucrarea curățirii are un început care reprezintă sfârșitul. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar, în acord cu lucrarea Sa ca Alfa și Omega, cei trei ani și jumătate au început și s-au încheiat cu o curățire a templului.

La încheierea celor trei ani și jumătate, El Și-a vărsat sângele, prin care a confirmat legământul, împlinind profeția din Daniel, capitolul nouă, potrivit căreia El avea să întărească legământul cu mulți pentru o săptămână, în mijlocul căreia avea să fie stârpit.

Și după șaiszeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru Sine; iar poporul căpeteniei care va veni va nimici cetatea și sanctuarul; și sfârșitul va veni ca printr-un potop, și până la sfârșitul războiului sunt hotărâte pustiiri. El va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; și la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și prinosul; și, din pricina întinderii urâciunilor, o va face pustie, până la nimicirea desăvârșită, și ceea ce a fost hotărât se va vărsa peste cel pustiit. Daniel 9:26, 27.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Despre aceste lucruri s-ar putea scrie pagină după pagină. Întregi conferințe ajung să fie dospite de același aluat al principiilor pervertite. „Căci bogății lui sunt plini de silnicie, iar locuitorii lui au rostit minciuni, și limba lor este înșelătoare în gura lor.” Domnul va lucra pentru a-Și curăți Biserica. Vă spun în adevăr, Domnul este pe punctul de a întoarce și a răsturna în instituțiile care poartă Numele Său.

Cât de curând va începe acest proces de lămurire, nu pot spune, dar nu va fi mult amânat. Cel ce are vânturătoarea în mână Își va curăți templul de întinarea morală. Își va curăți cu desăvârșire aria. Dumnezeu are o judecată împotriva tuturor celor ce practică cea mai mică nedreptate; căci, procedând astfel, ei resping autoritatea lui Dumnezeu și își pun în primejdie partea la ispășire, la răscumpărarea pe care Hristos a luat-o asupra Sa pentru fiecare fiu și pentru fiecare fiică a lui Adam. Va merita să urmați o cale abominabilă înaintea lui Dumnezeu? Va merita să puneți pe cădelnițele voastre foc străin, ca să-l aduceți înaintea lui Dumnezeu, și să spuneți că nu are nicio importanță?

Nu a fost după rânduiala lui Dumnezeu să se concentreze atât de mult la Battle Creek. Starea de lucruri care există acum este aceea care mi-a fost prezentată ca avertizare. Această reprezentare îmi îmbolnăvește inima. Domnul a dat avertizări pentru a preveni această stare de lucruri demoralizatoare, dar ele nu au fost luate în seamă. „Voi sunteți sarea pământului; dar dacă sarea își pierde gustul, cu ce va mai fi sărată? Ea nu mai este bună la nimic decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni.”

Fac apel la frații mei să se trezească. Dacă nu are loc degrabă o schimbare, trebuie să aduc la cunoștința poporului faptele; căci această stare de lucruri trebuie să se schimbe; bărbați neconvertiți nu mai trebuie să fie administratori și directori într-o lucrare atât de importantă și sfântă. Împreună cu David ne vedem nevoiți să spunem: "Este vremea pentru Tine, Doamne, să lucrezi: căci ei au desființat Legea Ta." Mărturii Speciale, 30, 31.